

GNEV ANĐELA

SIDNI ŠELDON

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*S ljubavlju posvećeno Meri,
osmom svetskom čudu.*

Događaji i lica u ovom romanu su izmišljeni. Međutim, okvir radnje je stvaran i zahvalan sam onima koji su mi velikodušno pomogli da ga ispunim. U nekoliko navrata, dozvolio sam sebi umetničku slobodu radi dramskog efekta. Pravne i činjenične greške isključivo su moje.

Najdublju zahvalnost dugujem F. Liju Bejlju, Melvinu Bejlju, Polu Karuzu, Vilijamu Handliju, Luku Makjuzaku, Luisu Nizeru, Džeromu Šestaku i Piteru Taftu, koji su sa mnom podelili svoja iskustva iz sudnice.

U Kaliforniji mi je veoma pomogao Metju Bern, sudija Okružnog suda Sjedinjenih Država.

U Njujorku, zahvalnost dugujem Filu Leshinu, bivšem pomoćniku načelnika Odeljenja za popravne ustanove grada Njujorka, koji me odveo u obilazak Rajkers Ajlanda; i Petu Periju, pomoćniku upravnika zatvora na Rajkers Ajlandu.

Pravni saveti i uputstva Berija Dastina bili su mi od neprocenjive vrednosti.

Zahvaljujem se Alis Fišer na pomoći prilikom istraživanja za ovu knjigu.

Najзад, zahvaljujem se Ketrin Monro koja je strpljivo i pažljivo transkribovala i prekucavala rukopis koji je u početku imao hiljadu strana, i to više od deset puta tokom perioda od tri godine.

„... Pričaj nam o tajnim hordama zla, o Kimone.“
„Njihova se imena ne smeju izgovoriti naglas
Da ne oskrnave usne smrtnika,
Jer su došle iz bezbožne tame
I napale nebo,
No behu isterane gnevom anđela...“

Iz Dijaloga s Hiosa

PRVA KNJIGA

Prvo poglavlje

NJUJORK: 4. SEPTEMBAR 1969.

Lovci su se ustremili na plen.

Pre dve hiljade godina u drevnom Rimu, borba bi se odigrala u cirkusu Neronisu ili Koloseumu, gde bi se lavovi prikradali žrtvi u areni preko peska poprskanog krvlju, željni da je raskomadaju. Ali ovo je vreme civilizovanog dvadesetog veka. Borba će se odigrati u zdanju Krivičnog suda na Menhetnu, u sudnici broj 16.

Sudski stenograf je preuzeo ulogu Svetonija i zapisivao događaje za potomstvo. Na desetine novinara i posmatrača, privučenih novinskim naslovima koji opisuju suđenje za ubistvo, čekali su ispred sudnice u sedam sati ujutru kako bi ugrabili mesto za sedenje.

Plen, ćutljiv i zgodan čovek tridesetih godina, Majkl Moreti, sedeo je za optuženičkim stolom. Bio je visok i vitak, a njegovo lice oblikovale su dve spojene ravni, što mu je davalo grub, divlji izgled. Njegova crna kosa bila je ošišana po najnovijoj modi, istaknutu bradu krasila je rupica. Oči su mu bile tamnomaslinaste. Nosio je sivo odelo sašiveno po meri, svetloplavu košulju s tamnoplavom kravatom, i uglačane, ručno rađene cipele. Majkl Moreti je bio nepomičan. Samo je očima šarao po prostoriji.

Lav koji ga je napadao bio je Robert di Silva, vatreni javni tužilac okruga Njujork, predstavnik naroda. Dok je Majkl Moreti odisao smirenošću, Robert di Silva je zračio dinamičnom energijom; kretao se kroz život kao da uvek kasni pet minuta na sastanak. Neprestano je bio u pokretu, boksujući s nevidljivim protivnicima. Bio je nizak i stamen, sa starijom modnom podšišanom kratkom prosedom kosom. Di Silva se zaista bavio boksom u mladosti, zbog čega je imao ožiljke po licu i nosu. Jednom je

ubio čoveka u ringu i nikada zbog toga nije zažalio. Otada je prošlo mnogo godina, ali sažaljenje je za njega i dalje ostalo nepoznanica.

Robert di Silva je bio vrlo ambiciozan čovek koji se za svoj položaj izborio bez pomoći novca i uticajnih veza. Tokom uspona, održavao je privid civilizovanog sluge naroda; međutim, zapravo je bio borac iz kraljeve koji nije zaboravljao, niti opraštao.

Pod uobičajenim okolnostima, javni tužilac Robert di Silva ne bi danas ni bio u sudnici. Imao je dosta osoblja, i bilo koji od njegovih starijih pomoćnika mogao je da zastupa optužnicu. Međutim, Di Silva je od početka znao da će lično voditi slučaj Moreti.

Majkl Moreti je uvek dospevao na naslovne strane. Bio je zet Antonija Granelija, koji je *kapo di kapi**, glava najveće od pet mafijaških porodica na istoku. Antonio Graneli je stario i na ulici se pričalo da će Majkl Moreti zauzeti mesto svog tasta. Moreti je bio umešan u desetak zločina, od nanošenja teške ozlede do ubistva, ali javni tužioci nikada nisu uspjeli ništa da dokažu. Bilo je suviše opreznih slojeva između Moretija i onih koji su izvršavali njegova naređenja. Di Silva je proveo tri uzaludne godine u prikupljanju dokaza protiv Moretija. Međutim, iznenađa mu se posrećilo.

Kamilo Stela, jedan od Moretijevih soldata, uhvaćen je u činjenju ubistva tokom pljačke. U zamenu za život, Stela je pristao da propeva. Bila je to najdivnija muzika koju je Di Silva ikada čuo, pesma koja će baciti najmoćniju mafijašku porodicu na kolena, poslati Majkla Moretija na električnu stolicu i dovesti Roberta di Silvu na mesto gradonačelnika u Olbaniju. I drugi gradonačelnici Njujorka dospeli su do Bele kuće: Martin van Bjuren, Gruver Klivland, Tedi Ruzvelt i Frenklin Ruzvelt. Di Silva je imao nameru da bude sledeći u nizu.

Tajming je bio savršen. Gradonačelnički izbori bili su naredne godine.

Di Silvi je prišao šef jedne od najmoćnijih političkih partija u državi. „Uz sav publicitet koji ovaj slučaj donosi, sigurno ćete biti imenovani za kandidata i izabrani za guvernera, Bobi. Sredite Moretija i bićete naš kandidat.“

Robert di Silva nije rizikovao. Veoma pažljivo je pripremio slučaj protiv Majkla Moretija. Njegovi pomoćnici su sakupili dokaze, pretresli svaku nejasnoću, potrudili se da preduhitre svaku pravnu smicalicu koju bi

---

*Capo di capi (it. Capo dei capi) jeste italijanski izraz koji označava šefa šefova. To je izraz koji uglavnom koriste mediji, javnost i oni koji sprovode zakon kako bi pokazali izuzetno moćnog šefa kriminala u sicilijanskoj ili američkoj mafiji, koji ima veliki uticaj na celu organizaciju.

Moretijeви advokati mogli da iskoriste. Jednu po jednu, zatvorili su sve rupe u zakonu.

Bilo im je potrebno skoro dve nedelje da odaberu porotu. Javni tužilac je insistirao na tome da se izaberu takozvane „rezervne gume“, zamenici porotnika, kao mera predostrožnosti zbog mogućnosti poništenja sudskog postupka. Kada su optuženici bitni čelnici mafije, dešava se da porotnici nestanu ili dožive neobjašnjive nesreće s fatalnim ishodom. Di Silva se pobrinuo za to da ova porota bude izolovana od početka i svake noći smeštena tamo gde niko ne može da dođe do njenih članova.

U slučaju protiv Majkla Moretija, ključni svedok optužbe bio je Kamilo Stela, i kao takav bio je dobro čuvan. Okružni tužilac se vrlo dobro sećao primera Ejba Prevaranta Relesa, svedoka koji je „pao“ kroz prozor sa šestog sprata hotela *Polumesec* na Koni Ajlandu dok ga je čuvalo šest policajaca. Robert di Silva je lično odabrao čuvara Kamila Stele. Pre suđenja, Stela je svake noći bio tajno premeštan na drugu lokaciju. Nakon početka suđenja, Stela je smešten u izolovanu ćeliju koju su čuvala četiri naoružana stražara. Nikome nije bilo dozvoljeno da mu priđe, jer je njegov pristanak da svedoči zavisio od verovanja da ga tužilac Di Silva može zaštititi od osвете Majkla Moretija.

Bilo je jutro petog dana suđenja.

Za Dženifer Parker to je bio prvi dan na suđenju. Sedela je za stolom optužbe s još pet mladih pomoćnika javnog tužioca koji su tog jutra položili zakletvu.

Dženifer Parker je bila vitka, tamnokosa dvadesetpetogodišnjakinja svetlog tena, inteligentnog i živahnog lica, i zelenih zamišljenih očiju. Njeno lice je bilo više privlačno nego lepo, lice koje je oslikavalo ponos, snagu i osetljivost. Lice koje je teško zaboraviti. Sedela je uspravnih leđa, kao da se trudila da odbije duhove prošlosti.

Dan je katastrofalno počeo za Dženifer Parker. Polaganje zakletve u kancelariji okružnog javnog tužioca bilo je zakazano za osam ujutru. Dženifer je prethodne večeri pažljivo odabrala šta će obući i navila sat da zvoni u šest kako bi imala vremena da opere kosu.

Sat se nije oglosio. Dženifer se probudila u sedam i trideset i počela da paniči. Pocepala je čarapu kada joj se slomila štikla te je morala da se presvuče. Zalupila je vrata svog majušnog stana i istog trenutka shvatila da je

ostavila ključeve unutra. Planirala je da ide autobusom do zgrade Krivičnog suda, ali sada to nije dolazilo u obzir. Pojurila je da uhvati taksi koji sebi nije mogla da priušti, i nakon toga provela neko vreme zarobljena s taksistom koji joj je tokom čitave vožnje objašnjavao da se bliži kraj sveta.

Kada je Dženifer konačno bez daha stigla do zgrade suda u ulici Leonard broj 155, kasnila je petnaest minuta.

U kancelariji okružnog javnog tužioca okupilo se dvadeset pet advokata. Većina ih je stigla pravo s fakulteta i bili su mladi, nestrpljivi i uzbuđeni zbog toga što će raditi za javnog tužioca okruga Njujork.

Kancelarija je bila upečatljiva, obložena drvetom i ukusno uređena. Unutra se nalazio veliki sto s tri stolice ispred i udobnom kožnom foteljom iza stola, konferencijski sto s desetak stolica oko njega i police prepune pravnih knjiga.

Na zidu su visile uramljene i potpisane fotografije Džeja Edgara Huvera, Džona Lindsija, Ričarda Niksona i Džeka Dempsija.

Kada je Dženifer uletela u kancelariju izvinjavajući se, Di Silva je bio usred govora. Zastao je, okrenuo se ka njoj i rekao: „Do đavola, zar mislite da je ovo žurka!“

„Veoma mi je žao, ja...“

„Briga me da li vam je žao. Da više nikada niste zakasnili!“

Ostali su pogledali Dženifer, pažljivo skrivajući saosećanje.

Di Silva se okrenuo ka grupi i breknuo se: „Znam zašto ste ovde. Ostaćete tek toliko da od mene naučite nekoliko trikova za sudnicu i pomislite da sve znate, da ste perspektivni krivični advokati. Među vama postoji jedan – najviše dve pravnik koji su dovoljno dobri da jednog dana zauzmu moje mesto.“ Di Silva je pogledao svog pomoćnika. „Neka polože zakletvu.“

Položili su zakletvu tihim glasom.

Nakon toga, Di Silva je rekao: „U redu. Sada ste sudski službenici pod zakletvom, neka nam je bog u pomoći. U ovoj kancelariji se odvija glavna akcija, ali nemojte se prerano radovati. Bićete do nosa zakopani pravnom literaturom i dokumentacijom – sudskim pozivima, nalogima za hapšenje – svim divnim stvarima o kojima ste učili u školi. Nećete stići do sudnice bar dve-tri godine.“

Di Silva je zastao da upali kratku cigaru. „Trenutno vodim slučaj. Neki od vas su možda pročitali nešto o tome“, sarkastično je rekao. „Dobro bi mi došlo nekoliko vas za obavljanje sitnih poslića.“ Dženifer je prva digla ruku. Di Silva je oklevao na trenutak, zatim odabrao nju i još petoro.

„Idite u sudnicu broj šesnaest.“

Na izlazu su dobili kartice za identifikaciju. Dženifer nije obeshrabrio stav okružnog javnog tužioca. *Mora da bude strog*, pomislila je. *Njegov posao je veoma težak*. Sada ona radi za njega. Član je osoblja javnog tužioca okruga Njujork! Najzad je došao kraj dugim, napornim godinama pravnog fakulteta. Njenim profesorima je na neki mističan način polazilo za rukom da predstave pravo kao nešto apstraktno i drevno, ali Dženifer je uvek uspevala iza svega toga da nazre *obećanu zemlju*: stvaran zakon koji se bavi ljudskim bićima i njihovim ludorijama. Dženifer je diplomirala kao druga u svojoj klasi i njeno ime je objavljeno u časopisu *Pravni pregled*. Iz prvog puta je položila pravosudni ispit mada to nije pošlo za rukom trećini onih koji su polagali zajedno s njom. Osećala je da razume Roberta Di Silvu i bila je uverena da će biti u stanju da obavi bilo koji zadatak koji joj bude poverio.

Dženifer je sve dobro proučila. Znala je da Okružno javno tužilaštvo ima četiri odeljenja – procese, žalbe, iznuđivanje i prevare. Pitala se kojom će biti dodeljena. Bilo je preko dve stotine pomoćnika okružnih javnih tužilaca u Njujorku i pet okružnih javnih tužilaca, po jedan za svaki okrug. Najbitniji okrug bio je, naravno, Menhetn: Robert di Silva.

Dženifer je sada sedela u sudnici za stolom okružnog tužioca i posmatrala Roberta di Silvu na delu. Izgledao je poput moćnog, nepopustljivog inkvizitora.

Dženifer je pogledala optuženog Majkla Moretija. Uprkos svemu što je pročitala o njemu, nije bila uverena da je Majkl Moreti ubica. *Izgleda kao mlada filmska zvezda koja snima scenu u sudnici*, pomislila je Dženifer. Sedeo je nepokretno, samo su njegove tamne oči odavale unutrašnji nemir koji je možda osećao. Neprekidno su se pomerale, ispitujući svaki ćošak sudnice kao da su pokušavale da iznađu način za bekstvo. Ali bega nije bilo. Di Silva se pobrinuo za to.

Kamilo Stela je svedočio. Da je Stela životinja, bio bi lasica. Imao je usko, upalo lice, tanke usne i žučkaste krive zube. Nemirnim očima bacao je skrivene poglede, tako da bi se čovek odlučio da mu ne poveruje pre nego što bi otvorio usta. Robert Di Silva je bio svestan nedostataka svog svedoka, ali ti nedostaci nisu bili bitni. Bilo je bitno samo ono što je Stela imao da kaže. Užasne priče koje nikada ranije nisu bile ispričane i koje su očigledno delovale istinito.

Okružni javni tužilac je prišao klupi za svedoke nakon što je Kamilo Stela položio zakletvu.

„Gospodine Stela, želim da porota bude svesna toga da ste nevoljan svedok i da je država, kako bi vas ubedila da svedočite, pristala na to da vam dopusti smanjenje kazne za ubistvo iz nehata za koje ste optuženi. Da li je to tačno?“

„Da, gospodine.“ Desna ruka mu se trzala.

„Gospodine Stela, da li poznajete optuženog, Majkla Moretija?“

„Da, gospodine.“ Skretao je pogled od stola za kojim je sedeo Majkl Moreti.

„Kakva je priroda vašeg odnosa?“

„Radio sam za Majka.“

„Koliko dugo poznajete Majkla Moretija?“

„Desetak godina.“ Glas mu je bio skoro nečujan.

„Molim vas, govorite glasnije.“

„Desetak godina.“ Sada mu se i vrat trzao.

„Da li ste bili bliski sa optuženim?“

„Prigovor!“ Tomas Kolfaks je ustao. Advokat Majkla Moretija bio je visok, sedokos čovek pedesetih godina, *konsiljere* sindikata i jedan od najvećijih advokata za krivično pravo u državi. „Tužilac pokušava da utiče na svedoka.“

„Usvaja se“, odvratio je sudija Lorens Voldman.

„Preformulisaću pitanje. U kojem svojstvu ste bili zaposleni kod gospodina Moretija?“

„Bio sam, što bi se reklo, onaj koji sređuje probleme.“

„Da li biste bili malo određeniji?“

„Da, ovaj. Ako iskrnsne problem – na primer, neko postane neposlušan – Majk bi mi rekao da ga dovedem u red.“

„Na koji način biste to postizali?“

„Pa, znate – silom.“

„Možete li nam dati primer?“

Tomas Kolfaks je ponovo ustao. „Prigovor, časni sude. Ovo ispitivanja je nebitno.“

„Odbija se. Neka svedok odgovori.“

„Pa, Majk je zelenaš, zar ne? Pre nekoliko godina, Džimi Serano je kašnio sa uplatama. Majk me je poslao da mu održim lekciju.“

„Kako ste to izveli?“

„Slomio sam mu noge. Morate shvatiti“, zdušno je objašnjavao, „ako dopustite nekome da prekorači rok, svi će pokušati to isto.“

Krajičkom oka, Robert di Silva je ugledao šok na licima porotnika.

„Kojim se još poslom bavi Majkl Moreti, osim zelenašenjem?“

„Gospode! Bavi se svim i svačim.“

Gnev anđela

„Želim da budete određeni, gospodine Stela.“

„Dobro. Na primer, Majk je napravio dobar poslic u luci sa sindikatom. Umešao je prste u tekstilnu industriju, kockarnice... tu su i džuk-boksovi, skupljanje smeća, nabavka platna i slične stvari.“

„Gospodine Stela, Majklu Moretiju se sudi zbog ubistva Edija i Alberta Ramosa. Da li ste ih poznavali?“

„Naravno.“

„Jeste li bili prisutni kada su ubijeni?“

„Da.“ Sada mu se čitavo telo trzalo.

„Ko ih je ubio?“

„Majk.“ Na trenutak, pogled mu se susreo s Moretijevim i Stela je brzo pogledao u stranu.

„Majkl Moreti.“

„Tako je.“

„Da li vam je optuženi rekao zašto želi da ubije braću Ramos?“

„Pa, Edi i Al su vodili knjige za...“

„Znači u pitanju je kladioničarska operacija? Ilegalno kladenje?“

„Da. Majk je otkrio da mažnjavaju lovu. Morao je da ih nauči pameti. To su njegovi ljudi, znate. Mislio je...“

„Prigovor!“

„Prihvata se. Neka se svedok drži činjenica.“

„Činjenica je da mi je Majk rekao da pozovem momke...“

„Edija i Alberta Ramosa?“

„Da. Na žurku u *Pelikanu*. To je privatni klub.“ Ruka je ponovo počela da mu se trza. Stela je to iznenada primetio i pokušao da je smiri drugom rukom.

Dženifer Parker je pogledala Majkla Moretija. Nezainteresovano je posmatrao, nepokretnog lica i tela.

„Šta se zatim desilo, gospodine Stela?“

„Pokupio sam Edija i Ala i odvezao ih do parkinga. Tu je čekao Majk. Kada su momci izašli iz kola, sklonio sam se s puta i Majk je počeo da prangija.“

„Da li ste videli kako tela braće Ramos padaju na zemlju?“

„Da, gospodine.“

„Bili su mrtvi?“

„Svakako su ih zakopali kao da su mrtvi.“

Kroz sudnicu se proneo žamor. Di Silva je sačekao da se ljudi utišaju.

„Gospodine Stela, da li ste svesni da ovo svedočenje optužuje i vas?“

„Da, gospodine.“

„Da li ste svesni toga da ste pod zakletvom i da je život jednog čoveka na kocki?“

„Da, gospodine.“

„Posvedočili ste da je optuženi, Majkl Moreti, hladnokrvno ubio dva čoveka zato što su mu ukrali novac?“

„Prigovor! Tužilac utiče na svedoka.“

„Usvaja se.“

Okružni javni tužilac Di Silva se okrenuo ka porotnicima i ono što je ugledao uverilo ga je da je dobio slučaj. Ponovo se okrenuo ka Steli.

„Gospodine Stela, znam da je bila potrebna neverovatna hrabrost da se danas pojavite u sudnici i svedočite. Želim da vam zahvalim u ime naroda ove države.“ Di Silva se okrenuo ka Tomasu Kolfaksu. „Svedok je vaš.“

Tomas Kolfaks je dostojanstveno ustao. „Hvala vam, gospodine Di Silva.“ Bacio je pogled ka satu na zidu, a zatim se okrenuo ka sudiji. „Časni sude, skoro je podne. Ne bih voleo da prekidam unakrsno ispitivanje svedoka. Mogu li da vas zamolim da sada napravimo pauzu zbog ručka, a da ispitivanje obavim po podne?“

„U redu.“ Sudija Lorens Voldman je udario čekićem. „Rasprava će se nastaviti u dva sata po podne.“

Svi su ustali i sačekali da sudija izađe kroz sporedna vrata u pravcu svog kabineta. Porotnici su počeli da napuštaju prostoriju. Četiri naoružana stražara okružila su Kamila Stelu i ispratila ga kroz vrata koja vode do sobe za svedoke.

Di Silvu su istog trenutka okružili novinari.

„Hoćete li dati izjavu?“

„Gospodine okružni tužιοče, šta mislite kako napreduje slučaj?“

„Kako ćete zaštititi Stelu nakon suđenja?“

Robert di Silva obično ne bi tolerisao takvo nametanje u sudnici, ali sada mu je zbog političkih ambicija bilo potrebno da zadrži štampu na svojoj strani. Zbog toga je odlučio da bude ljubazan prema njima.

Dženifer Parker je sedela i posmatrala okružnog javnog tužιοca kako se nosi s pitanjima novinara.

„Da li ćete dobiti osuđujuću presudu?“

„Nisam prorok“, Dženifer je slušala kako javni tužilac skromno odgovara. „Zbog toga postoji porota, dame i gospodo. Oni će odlučiti da li je gospodin Moreti nevin ili kriv.“

Dženifer je zatim posmatrala kako Majkl Moreti ustaje. Delovao je smireno i opušteno. *Dečacki*, pomislila je. Bilo je teško zamisliti da je

kriv za sve užasne stvari za koje je optužen. *Ako bih morala da odaberem krivca*, pomislila je, *odabrala bih Stelu, Trzavca.*

Novinari su se udaljili. Di Silva se dogovarao sa svojim pomoćnicima. Dženifer bi dala sve na svetu da čuje o čemu govore.

Posmatrala je kako neki čovek govori nešto Di Silvi, a zatim se izdvaja iz grupe koja okružuje okružnog javnog tužioca a žurno kreće ka Dženifer Parker. Nosio je veliku kovertu od kartona. „Gospođica Parker?“

Dženifer ga je iznenađeno pogledala. „Da?“

„Šef želi da ovo odnesete Steli. Recite mu da osveži pamćenje kada su datumi u pitanju. Kolfaks će po podne pokušati da obori njegov iskaz i šef želi da bude siguran u to da Stela neće zabrljati.“

Predao joj je kovertu i ona je pogledala Di Silvu. *Zapamtio je moje ime*, pomislila je. *To je dobar znak.*

„Bolje krenite. Okružni tužilac smatra da Stela ne kapira naročito brzo.“

„Da, gospodine.“ Dženifer je skočila na noge.

Prišla je vratima kroz koja je prošao Stela. Naoružani stražar preprečio joj je put.

„Mogu li da vam pomognem, gospođice?“

„Ja sam iz kancelarije okružnog tužioca“, žustro je odvrtila. Zatim je izvadila legitimaciju i pokazala je. „Gospodin Di Silva želi da isporučim ovu kovertu gospodinu Steli.“

Stražar je pažljivo pregledao kovertu, a potom je otvorio vrata i Dženifer se našla unutar sobe za svedoke. Bila je to veoma mala, neudobna prostorija. U njoj se nalazio oronuli sto, stara sofa i drvene stolice. Stela je sedeo na jednoj od njih, dok mu se ruka divlje trzala. Okruživala su ga četiri naoružana stražara.

Dok je Dženifer ulazila, jedan od njih se oglasio: „Hej! Ovde nikome nije dozvoljen pristup.“

Ali stražar s vrata ga je umirio. „U redu je, Al. Ona je iz Okružnog tužilaštva.“

Dženifer je predala Steli kovertu. „Gospodin Di Silva želi da osvežite pamćenje povodom ovih datuma.“

Stela je žmirnuo ka njoj i nastavio da se trza.

Drugo poglavlje

Dok je Dženifer izlazila iz zgrade Krivičnog suda krenuvši na ručak, prošla je pored otvorenih vrata prazne sudnice. Nije odoljela porivu da uđe unutra i zastane na trenutak.

U zadnjem delu, bilo je po petnaest redova klupa za posmatrače sa obe strane. Nasuprot sudijinom sedištu, stajala su dva dugačka stola. Na levom je stajala oznaka tužilac, a na desnom optuženi. Na mestu za porotu nalazila su se dva reda od po osam stolica. *Obična sudnica*, pomislila je Dženifer, *prosta – čak ružna – ali u njoj obitava srce slobode*. Ova prostorija i sve ostale sudnice poput nje čine razliku između civilizacije i divljaštva. Pravo na suđenje pred porotom sebi ravnih nalazi se u srži svake slobodne nacije. Dženifer je pomislila na sve zemlje na svetu koje nemaju ovu malu prostoriju, zemlje čije građane usred noći izvlače iz kreveta, muče i ubijaju anonimni neprijatelji iz nepoznatih razloga: Iran, Uganda, Argentina, Peru, Brazil, Rumunija, Rusija, Čehoslovačka... lista je depresivno dugačka.

Ako američkim sudovima ikada bude oduzeta moć, pomislila je Dženifer, *ako građanima ikada bude uskraćeno pravo da im sudi porota, tada će Amerika prestati da postoji kao slobodna nacija*. Ona je sada deo sistema, i dok je stajala ovde, Dženifer je osetila neverovatan ponos. Učiniće sve što je u njenoj moći da pomogne u očuvanju tog sistema. Neko vreme je stajala, a zatim se okrenula i otišla.

S drugog kraja hodnika, začulo se udaljeno brujanje koje je postajalo sve glasnije i najzad preraslo u pravi urnebes. Alarm se oglasio. Dženifer je čula topot stopala u hodniku i ugledala policajce sa izvučenim pištoljima kako jure ka glavnom ulazu zgrade suda. Dženifer je istog trenutka pomislila da je Majkl Moreti pobegao, da se nekako probio kroz barijeru